

Karácsonyi csoda

Huszonhárman vannak az osztályban. Ennyi érzellemmel túlfűtött kamasz, de ő mindig egyedül van. Nem beszél. Lehet, hogy nem is tud. Fél év alatt csak egyszer szólalt meg, amikor bemutatkozott. Andrea. Vagy Anita. Igazából nem fontos. Mindig csak ül az asztalánál és nem figyel senkire. Egyelőre csak zenéből áll kettesre. A tanárnő sajnálja. Mivel nem hajlandó beszélni, a többi tantárgyból ennyire se futja. Annak ellenére, hogy a haja folyton zsíros, nem köti lófarcokba. A ruhái kopottak. Az arca pattanásos. Ő pedig kövér. De úgy rendesen.

– Múúú! Mi van, Riska? – nem csak a kövérsége miatt szekálják így. Paraszt. Mindig tehénszaga van. – Ma ajándékozunk, ugye nem felejtetted el? Írtam volna, de ugyebár telefonod sincs.

Persze Edina szólt be. Egyik hű követője pacsit is adott neki, amíg a többi vihogott. Edina okos. Edina szép. Edina menő. Edina természetesen egy beképzelt picca.

– Vettél egyáltalán valamit? Vagy tejet hoztál ajándékba? Esetleg vajat? Remélem te köpülted. Sokat kell gyakorolnod a mozdulatot. Ha így folytatod, csak kurvának leszel jó. Tudod, mint anyucikád. Állítólag ötszáz dinár volt nála a szopás. Jaj, ne haragudj! Halotról vagy jót, vagy semmit.

A féktelenül nevető lányokhoz csatlakoztak a fiúk is. Tetszett nekik a műsor. Amíg mindenki jól szórakozott, ő csak ült és bámult előre. Nem szólt semmit. Nem is reagált. Mintha nem is az ő halott anyját becsmérelték volna.

– És amúgy apád mit csinál azóta? Mibe mártja a farkát? Egy téhénbe? Beléd? Igaz, a tehénnel kicsit jobban járna. Esetleg az öcsédbe? Neki legalább hasonlít valamire a hátsó fele.

A hangulat már az egekben járt. Az utolsó mondatot alig lehetett érteni a nevetéstől. Ő még mindig csak ült, és hallgatott. Edina a táskájában kotorászott. Elővette az uzsonnásdobozát. Egy szendvics volt benne és egy üveg majonéz. Kezébe vette a majonézt, és lassan odasétált hozzá. Miközben a többiek videózták, Edina szép lassan ráöntötte a hajára. Ekkor kinyílt a terem ajtaja, és bejött az osztályfőnökük. Egy másodperc sem kellett a tanulóknak. Mindenki a helyén ült, mintha mi sem történt volna. Habár a tanárnő látta a haját, nem szólt semmit.

– Boldog karácsonyt!

– Boldog karácsonyt, osztályfőnök! – érkezett kórusban a válasz.

– Gondolom, szeretnétek az ajándékokkal kezdeni. Remélem, idén tényleg mindenki titokban tudta tartani, hogy kit húzott! Edina, drágám, szeretnéd te kezdeni?

– Persze, szívesen!

Edina kisétált a tábla elé, és egy gyönyörűen becsomagolt dobozt adott tanárnőjének. Persze nem őt húzta először, de Edina bárkivel cserélhetett, akivel csak akart. A tanárnő kibontotta, és óriási mosollyal megköszönte a gyönyörű hógömböt.

– Aki Edinát húzta, kérem, jöjjön ki, és adja át az ajándékot.

Ahogy felállt és lassan elindult a tábla felé, a hajáról még csepegett a majonéz. Edina mérhetetlen undorral nézett rá, ahogy egy kis tárgyat húzott elő a zsebéből.

– Mi ez? – kérdezte lenézően.

– Disznóvágásnál szokták használni. Odateszed az állat fejéhez, meghúzod, és az meghal.

Ahogy kimondta ezeket a szavakat, felemelte kezét, és meghúzta a ravaszt Edina két elkerekedett szeme között. A fröccsenő vér beterítette a táblát, a hógömböt és az osztályfőnököt is. Mielőtt még mindannyian sikítani és pánikolni kezdtek volna, ő leült. Ült és hallgatott.

Huszonketten vannak az osztályban.